

Οδυσσέας Ελύτης, Επιλογή ποιημάτων

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ
ΠΡΩΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

I

Ο έρωτας
Το αρχιπέλαγος
Κι η πρόρα των αφρών του
Κι οι γλάροι των ονείρων του
Στο πιο ψηλό κατάρτι του ο ναύτης ανεμίζει
Ένα τραγούδι
Ο έρωτας
Το τραγούδι του
Κι οι ορίζοντες του ταξιδιού του
Κι η ηχώ της νοσταλγίας του
Στον πιο βρεμένο βράχο της η αρραβωνιαστικιά προσμένει
Ένα καράβι

Ο έρωτας

Το καράβι του
Κι η αμεριμνησία των μελεμιών του
Κι ο φλόκος της ελπίδας του
Στον πιο ελαφρό κυματισμό του ένα νησί λικνίζει
Τον ερχομό.

II

Παγνίδια τα νερά
Στα σκιερά πεδίσματα
Λένε με τα φιλιά τους την αγή
Που αρχίζει
Ορίζοντας

Και τ' αγριοπεριστερα ήχο
Δονούνε στη σπηλιά τους
Ξύπνημα γαλανό μες στην πηγή
Της μέρας
Ήλιος

Δίνει ο μαϊστρος το πανί
Στη θάλασσα
Τα χάρδια των μαλλιών
Στην ξεγνοιασιά του ονειφου του
Δροσιά-
Κύμα στο φως
Ξαναγεννάει τα μάτια
Όπου η Ζωή αρμενίζει προς
Τ' αγνάντεμα
Ζωή

III

Φλοίσβος φιλί στη χαιδεμένη του άμμο Έρωτας
Τη γαλανή του ελευθερία ο γλάρος
Δίνει στον ορίζοντα
Κύματα φέγγουν έρχονται
Αφρισμένη απόκριση στ' αυτιά των κοχυλιών
Ποιος πήρε την ολόξανθη και την ηλιοκαμένη;
Ο μπάτης με το διάφανό του φύσημα
Γέρνει πανί του ονειφου

Μακριά

Έρπας την υπόσχεση του μουρμουρίζει Φλοίοβος.

ΚΛΙΜΑ ΤΗΣ ΑΠΟΥΣΙΑΣ

I

Όλα τα σύννεφα στη γη εξομολογήθηκαν
Τη θέση τους ένας καιμὸς δικός μου επήρε
Κι όταν μες στα μαλλιά μου μελαγχόλησε
Το αμετανόητο χέρι
Δάθηκα σ' έναν κόμπο λύπης.

II

Η ώρα ξεχάστηκε βραδιάζοντας
Δίχως θύμηση
Με το δέντρο της αμίλητο
Προς τη θάλασσα
Ξεχάστηκε βραδιάζοντας
Δίχως φτερούγιμα
Με την όψη της ακίνητη
Προς τη θάλασσα
Βραδιάζοντας
Δίχως έρωτα
Με το στόμα της ανέδοτο
Προς τη θάλασσα
Κι εγώ μες στη Γαλήνη που σαγήνευσα.

ΕΠΤΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΑ ΕΠΤΑΣΤΙΧΑ

I

Όνειρα κι όνειρα ήρθανε
Στα γενέθλια των γιασεμιών
Νύχτες και νύχτες στις λευκές
Αθινιές των κύκνων
Η δροσιά γεννιέται μες στα φύλλα
Όπως μες στον απέραντο ουρανό
Το ξάστερο συναίσθημα.

II

Ευνοϊκές αστροφεγιές έφεραν τη σιωπή
Και πίσω απ' τη σιωπή μια μελωδία παρείσχατη
Ερωμένη
Αλλοτινών ήχων γόησα

Μένει τώρα ο ίσκιος που ατονεί
Και η ραϊσμένη εμπιστοσύνη του
Και η αφεράτευτη σκοτοδίνη του εκεί.

III

Όλα τα κυπαρίσσια δείχνουνε μεσάνυχτα
Όλα τα δάχτυλα
Σιωπή
Έξω από τ' ανοιχτό παράθυρο του ονείρου
Σιγά σιγά ξετυλίγεται
Η εξομολόγηση
Και σαν θωριά λοξοδρομιάει προς τ' άστρα!

IV

Ένας ώμος ολόγυμνος
Σαν αλήθεια

Πληρώνει την ακρίβεια του
Στην άκρια τούτη της βραδιάς
Που φέγγει ολομόναχη
Κάτω απ' τη μυστικά ημισέληνο
Της νοσταλγίας μου.

V

Την αφούρητη νυχτιά πήρανε θύμησης
Μαβιές
Κόκκινες
Κίτρινες
Τ' ανοιχτά μπράτσα της γεμίσανε ύπνο
Τα ξεκούραστα μαλλιά της άνεμο
Τα μάτια της σιωπή.

VI

Ανεξχνιάστη νύχτα πίκρα δίχως άκρη
Βλέφαρο ανύσταχτο
Πριν βρει αναφιλήτο καίγεται ο πόνος
Πριν ζυγιαστεί γέρνει ο χαμός
Καρτέρι μελλοθάνατο
Σαν ο συλλογισμός από τον μάταιο μαιάνδρο
Στην ποδιά της μοίρας του συντριβεται.

VII

Το διάδημα του φεγγαριού στο μέτωπο της νύχτας
Όταν μοιράζονται οι σκιές την επιφάνεια
Της δράσης
Κι ο πόνος μετρημένος από εξασκημένο αυτί
Ακούσιος καταρρέει
Μες στην ιδέα που αχρηστεύεται απ' το μελαγχολικό
Σιωπητήριο.

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ

ΩΡΙΩΝ

a'

Συμβιάστηκε με την πικρία ο κόσμος
Διάττοντα ψεύδη αφήσανε τα χείλια
Η νύχτα ελαφρομένη
Από το θόρυβο και τη φροντίδα
Μέσα μας μετασχηματίζεται
Κι η καινούρια σιωπή της λάμπει αποκάλυψη
Βρίσκομε το κεφάλι μας στα χέρια του Θεού.

β'

Μια προσευχή μεταμορφώνει τα ύψη της
Αλλάζει κοίτη ο χρόνος
Και γυμνούς από έγνοια επίγεια
Σ' άλλα νοήματα μας οδηγεί
Πού είναι ο σφυγμός του εδάφους
Το αίμα στη μνήμη των προσώπων μας
Ο αυτοόσιος πηγαμός;

γ'

Των φαρτάν δακρύων απόγονοι
Κωπηλάτες των ματαίων λιμνών
Αφήσαμε το γήινο δέρμα
Και στον ψέθυρο των δέντρων ψαύσαμε

Τα λόγια μας
Για τελευταία φορά
Τώρα στα μέτωπά μας γειτονέψανε άστρα!

d

Εικόνα ω! αναλλοίωτη
Φωτοχρυσία
Ντόνεες κάθε μετέωρη έννοια
Που προσεγγίζει την ελπίδα μας
Προς την αταραξία
Εκεί το ερωτηματικό που μας αποχωρίζεται
Είσαι παντού Μοιράζεσαι
Τις σκοτεινές μας άρπες
Ύλο περιβλημα.

e

Φύγαν τα μάτια μας αλλά προπορεύονταν οι ψυχές μας
Στη συνάντησή τους μες στους ουρανούς
Έλαμψε καθαρή στιγμή
Τρεμούλιασμα εναγώνιο
Το πιστό καθρέφτισμα των σωθικών μας
Πιο ψηλά
Στην ενωμένη μοναξιά των άστρων της
Θρονιάζεται η Γαλήνη
Γιατί την απαλλάξαμε από το κορμί μας
Γιατί την εξαντλήσαμε από τις ελπίδες μας
Γιατί της φέρομε τάμα την Ιδέα μας
Ξαναγεννάει αισθήματα.

ς

Μέσα μας αναλύθηκεν η Σιωπή
Ο αρχάγγελος της άγγιξε τα μύχια
Σ' ακατοίκτο χάος κύλησε τη μνημη
Όταν εχарισθήκαμε σε μιαν απίστευτη όχθη

Όχθη των ελαφρών σκιών
Ονειρεμένη άλλοτε από δάκρυα
Τα χρυσά στίγματα μας κοίταξαν
Τόσο που αποστασθήκαμε απ' το βάρος μας
Όπως αποστασθήκαμε απ' την αμαρτία!

ζ

Νοσητή λάμψη
Κυνό διάστημα
Κάθαρη της ψυχής!
Σαν να λειψε ο επίγειος θόρυβος
Σαν να σταμάτησε η κακία της μνήμης
Καθαρό πάλλεται
Το καινούριο μας όνειφο
Μας τραβάει απ' το χέρι αόρατο χέρι
Όπου Γαλήνη γίνεται ο αθώος ουρανός
Όπου η Ψυχή ελέγχεται αναλλοίωτη.

ΕΠΙΤΕΙΟΣ

...even the wearist river
winds somewhere safe to sea!

Έφερα τη ζωή μου ως εδίο
Στο σημιάδι ετούτο που παλεύει
Πάντα κοντά στη θάλασσα

Νιάτα στα βράχια επάνω, στήθος
Με στήθος προς τον άνεμο
Που να πηγαίνει ένας άνθρωπος
Που δεν είναι άλλο από άνθρωπος
Λογαριάζοντας με τις δροσιές τις πράσινες
Στιγμές του, με νερά τα οράματα
Της ακοής του, με φτερά τις τύψεις του
Α, Ζωή
Παιδιού που γίνεται άντρας
Πάντα κοντά στη θάλασσα όταν ο ήλιος
Τον μαθαίνει ν' ανασαίνει κατά και πού σβήνεται
Η σκιά ενός γλάρου.

Έφερα τη ζωή μου ως εδώ
'σπρο μέτρημα μελανό άθροισμα
Λίγα δέντρα και λίγα
Βρεμένα χαλίκια
Δάχτυλα ελαφρά για να χαιδέψουν ένα μέτωπο
Ποιό μέτωπο
Κλάψαν όλη τη νύχτα οι προσδοκίες και δεν είναι πια
Κανείς δεν είναι
Ν' ακουστεί ένα βήμα ελεύθερο
Ν' ανατεθεί μια φωνή ξεκούραστη
Στο μουρβήγιο οι πρύμνες να παφλάσουν γράφοντας
Όνομα πιο γλαυκό μες στον ορίζοντά τους
Λίγα χρόνια λίγα κύματα
Κωπηλασία ενταίσθητη
Στους όρμους γύρω απ' την αγάπη.

Έφερα τη ζωή μου ως εδώ
Χαρακιά πικρή στην άμμο που θα σβήσει
Όποιος είδε δυο μάτια ν' αγγίζουν τη σιωπή του
Κι έσμιξε τη λιακάδα τους κλείνοντας χίλιους κόσμους
Ας θυμίσει το αίμα του στους άλλους ήλιους
Πιο κοντά στο φως
Υπάρχει ένα χαμόγελο που πληρώνει τη φλόγα
Μα εδώ στο ανήξερο τοπίο που χάνεται
Σε μια θάλασσα ανοιχτή κι ανέλεη
Μαδά η επιτυχία
Στρώβιλοι φτερών
Και στιγμών που δέθηκαν στο χώμα
Χώμα σκληρό κάτω από τ' ανυπόμονα
Πέλματα, χώμα καμωμένο για έλιγγο
Ηφαίστειο νεκρό.

Έφερα τη ζωή μου ως εδώ
Πέτρα ταμένη στο υγρό στοιχείο
Πιο πέρα απ' τα νησιά
Πιο χαμηλά απ' το κύμα
Γειτονιά στις άγκυρες
Όταν περνάν καρίνες σκίζοντας με πάθος
Ένα καινούριο εμπόδιο και το νικάνε
Και μ' όλα τα δελφίνια της αυγάς' η ελπίδα
Κέρδος του ήλιου σε μι' ανθρώπινη καρδιά
Τα δίχτυα της αμφιβολίας τραβάνε.
Μια μορφή από αλάτι
Λαξεμένη με κόπο
Αδιάφορη άσπρη
Πού γυρνάει προς το πέλαγος τα κενά των ματιών της
Στηρίζοντας το άπειρο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

α'

Με δάδες που ξενύχτησαν μες στις οργιάζουσες πλαγιές των ξανθών
ορχηστρίδιων
Και με γαλιάζουσες σταλακτικές που μεγάλωσαν μέσα σε παρμιόθια με
ύαινες
Αντάμια με γλωφές επαύλειες που ανοίγονται στο γέλιο τους και δε
βρίσκουν κρφοί
Μα όλα τα πυροφάνια τις τρελαινούν στελνοντας τις οπτασίες τους
άθικτες
Μαζί με τις υδρίες των όρθρων που συμπεριπατούν φωτοσκιασμένες
με ήλεκτρο
Και με τους πέπλους των ξεχτένιστων ελπίδιων που ατενίζουν τον
εαυτό τους κέρα στις μεταβλητές θωπίες των οριζόντιων
Οι ώρες έρχονται πού αγάπησαν τις ώρες μας
Σαν άσπρες ξεγνοιασιές ανεμόμυλων οι ώρες έρχονται που αγάπη-
σαν τις ώρες μας
Με βήμα τελετωργικό σε λογιερή προϋπάντηση Μαρτίων οι ώρες
έρχονται που αγάπησαν τις ώρες μας!

β'

Ποια φωτοστέφανα ειδυλλίων! Ζαρκάδια φύγετε απ' εδώ φύγετε
απ' την ευθυμία του καταρράκτη
Που σπαίξει όλο τον ήχο του τσαγρίζοντας τα μέτωπα των εσπερίων
παρένων
Ουράνια τόξα πλεόθετε μες στους κρυστάλλους και τους ουρανούς
που έστελταν ως εδώ κεχρημαπαρένια πλοιάρια
Είναι μια μαγιακή φωτιά που ανοίγει τα ριπίδια των βουνοπλαγιών μέ-
σα στα εμβρόντητα ταξίδια μας
Είναι μια χαιτή που κεντρίζεται απ' την τυχερή κατηγορία των λαγ-
καδιών μιας νεότητας
Γυαλίζοντας τις αγχηρές ματιές μας όταν αναφλέγονται οι χιτώνες
όλοι της εκστάσεως
Όταν οι μνήμες εκπυροσκοπούν και βγαίνουν από τα μικρά παράθο-
ρά τους υάκινθοι
Κυανοί και μωσοπιδές με μικρούς ιβίσκους όλους χάρη όταν προ-
σπλώνονται
Στις ρέουσες πεδιάδες που γητεύουν τα σουραύλια μεθυσμένων επι-
θυμιών
Στα μεγάλα τόξα των μεγάλων θριαμβευτών δάσους εφήβου.

γ'

Έλκηθρα διδύμα σύρτετε πυρσούς μέσα στο ανώνυμο τάνυσμα της
ατμοσφαίρας
Σκούνες γοργές του πόθου εξιστορήσετε το πέλαγος με ρόχθο και
άνεμο
Μάγουλα των νυμφών νυφτείτε όλη την άνοιξη ανασαίνοντάς την.
Κατά δω θα πνεύσει μια αιωνιότητα!
Σ' όλες τις κρήνες σ' όλες τις πηγές μια ιαχή θρυμματισμένη ξαναε-
νώνεται
Ιαχή ζωής όλη ελιγμούς μέσ' από τις δροσιές ως την ηχώ της που
σαλπίζει
Στα πέξουλα των άστρων το γενναίο σύναγμα των ασπλών χεριών
Των χεριών μας που έπλασαν με φως από καρδιά το ιδεατό τους σκίρ-
τημα...
Ω! σαν μας ντύσουν οι ώρες το δικό τους ρίγος κι υψωθεί απ' τον τέ-
τον ύμνο το ενθουσιασμένο παρανάλωμα
Των κορμιών που κερδίζουν το αίμα τους σκύβοντας ολονυχτίς στις
ρίζες της Χίμαρας!

d'

Σαν τις φρεσκοχυμένες οπτασίες που στύβουν την πολυέδρη τύχη των κυνηγητών τους μες στο ξάγναντο
Κι αφήνουν τα μαλλιά τους διθυραμβικά να πλέκονται μες στις λατά-
νιες φεγγερών στοών
Σαν φρούτα σπάνια που γιορτάζουνε το χνούδι του πιο χλοερού των
θριάμβου
Σπιθιπροβολώντας στις παλάμες γοναϊκών που ωράισαν τη διαύγεια
0Σαν μύθοι που έπασαν τις πόλες των βουβών ανακτόρων τους βοών-
τας μια καινούρια αλήθεια
Οι ώρες έρχονται που αγάπησαν τις ώρες μας
Μ' ανοιξιάτικα χελια και χορδές πτηνών που βγαίνουν απ' το σφρί-
γος τους
Χαράζοντας μια λεία καμπύλη στο κενό οι ώρες έρχονται που αγάπη-
σαν τις ώρες μας...
Κι είν' όλος τους ο αιθέρας ποιήμα που πλαταίνει κι ανοίγεται
Σαν η πλώρα του ύπνου μπαίνει στη ζωή που ορέγεται άλλη ζωή
Σαν οι κόλποι ανοίγουνε κρυφό σφονγμό κι από τον κάθε χτύπο τους
ένα κορίτσι βγαίνει τραγουδώντας μύρτα
Τραγουδώντας μες στα τούλια των χρωματιστών ανέμων α! υπάρξεις
περισσότες...

ε'

Πυρρόξανθο μαστίγωμα! Πούπουλα εκτυφλωτικά σαν στροβιλίζον-
ται μέσα στ' αλώνια
Κι ο άνεμος τα λυμάνεται με θημωνιές που κρύβονται από τη μονο-
μαχία του ήλιου
Όταν αρχίζει στα ξανά κεφάλια των πρωτόβγαλτων περιπετειών
Εκρήξεις □ όταν οι βηματισμοί των πόθων φλέγονται τραντάζοντας
τις θυμωμένες γέφυρες
Κι όλος ο κόπος στάζει σε διαμάντια
Κι όλος ο κόπος πέφτει από τη δόξα ημέρας που εγνώρισε το αγόραγο
ξεδίπλωμα της νεότητας...
Αίμα στην πράξη αυτή! Αίμα στις πράξεις μας □ στις καυτερές αφές
του γήινου κόσμου αίμα!
Γιατί πετάξαμε μian αγκαλιά φλοιούς με χαραγμένα ονόματα στην αμ-
μουδιά που ελπίζει πάντα
Γιατί λασκάρουμε όλα μας τα χαλινάρια κατακτώντας τις νοπές κοιλά-
δες της νοτιάς
Γιατί τρέμισαμε τα βλέφαρα της κάθε μας συγκίνησης μέσα σε παν-
δαιμόνιο βόμβων και χρωματισμών
Πιστέψαμε τα Βήματα μας □ ζήσαμε τα Βήματα μας □ είπαμε τα Βή-
ματα μας άξια!

ς'

Μόθος περιστεριών οι πλάτες της ημέρας γέρνουν στην ευδία του
ήλιου τους
Σύγκορμα τρέμουν τ' απαράμιλλα πουλιά στα λατρευτά ροδάκινα
Είναι το φως που ενστερνισθήκανε και τ' ανυψώνει ως τις καρδιές μιας
ύπαρξης που αλλάζει
Όλους τους δρόμους των ζεφυρων προς τα εκεί που φλέγονται τα αι-
σθήματα
Που όλα τα στήθη σφίγγουν τις εικόνες τους ακατανίκητα έπαθλα μιας
καθαρής ζωής
Κι είν' η μεγάλη προσμονή σπόρος που σκίζει όλο το χώμα για να βρει
την άνοιξη
'πλωμα δύναμης βαθιά κι ως τ' άστρα που αγναντεύουν!
Α τα γυμνά κορμά στ' αειώματα του χρόνου χαραγμένα οι κύκλοι

των ωρών

Που ήβραν τις ώρες μας και πάλεψαν σώμα με σώμα ώσπου να λάμψει
ο Έρωτας
Ο Έρωτας που μας παίρνει και μας ξαναδίνει σαν παιδιά μες στην κο-
διά της Γης!

Π'

Κι αύριο είναι πρωί □ μα εμείς σήμερα θα καλλάσουμε προς τις
κρυψώνες του ήλιου

Με χρυσές μαρματέρες θά 'βγουμε στον κίνδυνο πιο πέρ' απ' τ' ακρω-
τήριο της καλής ανταύγειας

Προς τις σταθιτές φιλιές των υποσχέσεων που έστησαν κίσκια μες
στη μέση της χαράς

Υψώνοντας τις φλόγες των σαν τ' αλαφριά κορμιά της καλοσύνης

Θα ξαφνιάσουμε τις θαρραλέες σφενδόνες του οίστρου μιας ωκεανο-
ποριάς

Χτυπώντας τις καλάμες μας ώσπου ν' ακούσ' η Γη κι ανοίξει όλα τα πέ-
ταλα των μυστηρίων της

Κι αύριο είναι πρωί μα εμείς σήμερα θα προσφέρουμε τις ώρες μας
προσάναμμα στην αποφασισμένη προέλαση

Κι ας παν τα τραύματα της λύτης σ' άλλο μούχρωμα σ' άλλον λι-
μναίο καθρέφτη να σωπάσουν

Ας κρυφτούν οι κόκνοι των ευαισθησιών μες στη χλωρίδα μιας ψυθου-
ρισμένης οάσεως

Τα οργώματα της λεβεντιάς είναι για θούρια πρασινάδας λυγισμένης
με άνεμο και λόγο!

ΟΙ ΚΛΙΕΨΥΓΡΕΣ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Les temps est si clair que
je tremble qu'il ne finisse...

ANDRE BRETON

Στον Ανδρέα Εμπειρίκο
α'

Θυμώνει ο ήλιος, ο ίσκιος του αλυσοδεμένος κυνηγεί τη θάλασσα
Ένα σπιτάκι, δυο σπιτάκια, η φούχτα που άνοιξε από τη δροσιά και
μυρώνει τα πάντα

Φλόγες και φλόγες τριγυρνούν ξυπνώντας τις κλειστές πόρτες
των γέλιων

Είναι καιρός να γνωριστούν οι θάλασσες με τους κινδύνους

Τί θέλετε ρωτά η αγίδα, και τί θέλετε ρωτά η ελπίδα κατεβάζοντας

τ' άστρο της ποκάμισο

Μα ο άνεμος στέρεψε τη ζέση, δυο μάτια σκέπτονται

Και δεν ξέρουν που να καταλήξουν είναι τόσο πυκνό το μέλλον τους

Μια μέρα θα 'ρθει που ο φελλός θα μιμηθεί την άγκυρα και
θα κλέψει τη γεύση του βουθού

Μια μέρα θα 'ρθει που ο διπλός εαυτός τους θα ενωθεί

Πιο πάνω ή πιο κάτω από τις κορυφές που εράγγισε το αποπνινό
τραγούδι

Του Έσπερου, δεν έχει σημασία, η σημασία είναι άλλου

Ένα κορίτσι, δυο κορίτσια, γέρνουν στα γασεμιά τους κι αφανίζονται

Μένει ένα ρυάκι να τα εξιστορήσει μα έσκυψαν να πιουν εκεί

ακρβώς οι νύχτες

Μεγάλα περιστερία και μεγάλα αισθήματα καλύπτουν τη σιγή τους

Φαίνεται πως το τέτοιο πάθος τους είναι ανεπανόρθωτο

Και κανείς δεν ξέρει αν έρθει ο πόνος να γυθεί μαζί τους

Σπανίζουμε οι παγίδες, άστρα γνέφουμε στους εραστές τα μάγια τους

Όλα σκιρτούνε, συσπεφώνονται ήρθε φαίνεται πια η αθανασία
Που ζητάνε τα χέρια σφίγγοντας τη μοίρα τους που άλλαξε σώμα
κι έγινε άνεμος

Δυνατός η αθανασία φαίνεται ήρθε.

β'

Υπερήφανα χόρτα, ο φίλος έχασε το φίλο του, όλα εκεί αναπαύονται
Μια σκληρή φωνή κατοίκησε σ' αυτή την πεδιάδα.

Μια βουλιαγμένη σαύρα σύρθηκε στην επιφάνεια

Εσείς πού ήσαστε όταν κόπηκε ο λαιμός μιας τέτοιας μέρας

Πού ήσαστε, φύλλα με φύλλα, σγολοπερπατάει ο κόσμος

Σκάζουν τα φρούτα στο κατώφλι ενός λυγμού

Κανείς δεν αποκρίνεται

Ω μεθυσμένο μονοπάτι που έψαζες έψαζες την τρυφερότητα

Στα δάχτυλα του κόπου και σε τρώμαζαν οι αυγές που χάραζαν

Ρησκοινδύνειοντας το φως τους τυλιγμένο δάσος κάτω απ' τη σιωπή.

Μήτε ριγμένα ζάρια δεν ξαμώνουν κατά τέτοιο τρόπο την έμπνευση

Μήτε στριμμένοι θορυβοί δεν εξαντλούνε κατά τέτοιο τρόπο

την πνοή

Πολύχρομα φουγάρα πέμπουνε την άπιαστη μελαγχολία τους

Στις αφίδες που τρέμουν, τρέμουν τα πουλιά επιδίδονται

στο μέτρημα των ονείρων τους

Ακούγεται η κοπηλασία στην τέφρα που άφησε σημάδια νεότητας

Και κανείς δεν ξέρει από που ανοίγει αυτό το στήθος

Και κανείς δεν ξέρει από πότε άρχισε να ζει

Στις σγονιές αγωνίες τους νιώθονται οι φωνές αποκεφαλισμένες

Που τρυπούνε το έδαφος πύρινα κλαδιά μιας πολιτείας υδάτινης

Ω Γαλήνη που λύνεσαι, ρευστή παρουσία στις κόρες των ματιών

Στις άρπαγες του ύπνου στα μελίσινα των χωρών της θύμησής!

γ'

Πιο μακριά πολύ μακριά το πράο τραπεζομάντιλο η συνάντηση

Καλημέρα ποταμάκι μου, είμαι μονάχος, είμαστε κι οι δυο

μονάχοι μας

Τα κρύσταλλα ευωδιάσανε, τώρα μας λείπει μόνο ένα καράβι

Ένα μαντίλι μόνο για να διαγνώσουμε το τέλος

Γιατί τόσους φακέλους έλαβα γεμάτους σύννεφα και θύελλες

Που διψώ ένα στόμα να μου πει: ουρανός, και να πλεύσουμε μαζί

στο δέλτα των ελπίδων...

Έτσι θα βγούμε απ' το μυαλό μας, οι κισσοί μεγάλωσαν τους τοίχους

του απογέματος

Με άμμο βαφτίστηκαν τα λόγια στις καρίνες βάρηταν καταράμι

έτοιμα

Να σαλπάρουν αν τους πει ο Έρωτας τα λόγια

Ω ποταμάκι ποταμάκι, καλημέρα του ήλιου απάνθισμα της εξοχής

Κατά πού θαυμάζεται ο άνεμος πες μου κατά πού ξεγυρνούνται

οι κελαηδισμοί

Ποιά όχθη αρέσουν, σήμερα είμαι νέος

Είμαι καλός ως τις πηγές του γέλιου μου, εκτοξέω χίμαιρες

Ριπίδια δυσανέγνωστα, τεφτέρια κάτασπρα καιωμένα γι' αγγέλους

Κι από κάθε αδιαφορία σέρνεται μια ξεσχισμένη ευχή

Που μαζεύω σήμερα είμαι νέος, αυτό μου αρκεί

Αυτό μου δίνει το αίμα μου πιο κόκκινο, ένα χελιδόνη κόκκινο

ένα γράψιμο κόκκινο

Θα ρθουν πολλές γυναικές να το μοιρασστούν όσπου να γίνουν

διάφανες

Θα ρθουν πολλές ματαιότητες για να τις μοιραστούνε

Η ευθύμη φασαρία μοιάζει ατέλειωτη, σπιθές αγγίζουν τα μετέωρα

μέτωπα

Κι όλο το μυστικό αληθεύεται σιγά σιγά, γλυκά γλυκά γίνεται μέρα
Σώμα ζωντανό, ύπαρξη, άνθρωπος.

d'

Ποιο μέταλλο να είν' αυτό που κρυώνει τα μάτια ποια χαμένη
νεότητα

Που μαζεύει το έλεος λίγων στιγμών σε μια κλωστή ασυγκίνητη
ποια να 'ναι

Δέντρα σόπασαν, πέτρες μοιάσανε στις πέτρες, καρβαλάρηδες έφρυναν
Ψάχνουν τα μάνταλα μιας άλλης πύλης μα ποια να 'ναι αυτή
Σε ποιο καρδιόχτυπο άραγε να βρίσκεται, κλείνουν οι ελπιδές
τα παράθυρα, βραδιάζει ο πόνος

Ποιος είναι εδώ, κανείς δεν είναι □ χόμα ηχολογεί το χόμα
Κι όμως πρέπει να βρει ένα νόμισμα η ζωή

Αφού δεν είναι ο ερωτάς, αφού δεν είναι ο ερωτάς

Ο έρωτας ποιος είναι η ζωή μετριέται με σφυγμούς, η χαρά
με απέλπιδες χειρονομίες

Μύλοι πάνω στις κορφές άσπρισαν τα ταξίδια τους

Η ζωή μετριέται με παλμούς, πάλαιτι η λυμένη ζώνη της εσπέρας
Φεγγίζουν γοητίες στα μάκρη, μια βαρκούλα χάνεται

ευχαριστημένη

Κανένα κόμα δεν κρατάει στο στήθος του κακία

Οι άνθρωποι μοιάζουν, παρομοιάζονται με τις κραυγές των φάρκων
Φεύγουν για να παν αλλού και βγαίνουνε στη θάλασσα

Ποια θάλασσα

Να 'ναι αυτή που δε θυμάται τις λευκές στιγμές της μα ξαναμασάει
τα λόγια της

Λύτρες που γίνανε σεντόνια και χτυπούν στον άνεμο για να
στεγνώσουν, και ξαναχτυπούν στον άνεμο για να 'ναι οι γλάροι
Δίπλα τους, στο πλευρό τους, ποιες να είν' αυτές

Ποιος κόπος ήμερος, ποια σπασμένη ενότητα, ποιος θρήνος

Ω χαρά τραυματισμένη, μιας στιγμής χωρητικότητα που κλονίζει
αιώνες!

ε'

Είναι κοντά η πτυχή του ανέμου που θροεί τον γαλάζιο της
περιστερέωνα η χιμώδης πτυχή

Που ζυγίζει στο χνούδι της ερεθισμένες αιώρες

Όταν τα γέλια μυτερά σπάνε τα τσόφλια της αυγής αγγέλλοντας

το ηλιόβγαλμα

Κι όλο το πρόσωπο της γης λάμπει από μαργαρίτες

Όχι, δεν είναι σήμερα η στερνή μας λέξη, δεν τελειώνει ο κόσμος

Δε λιώνει σήμερα η ελπίδα μου, με χλωρά σπαρτά γεμίζει τις φωλιές
των ήχων

Εύθυμα στόματα φύλησαν κορίτσια, στα κεράσια κρέμασαν
την ηρόνη

Δέντρα μεγάλα στάζουνε ήλιο είναι άκακα και σκέπτονται
σαν ισκιοι που τρέχουνε

Για κάτι ωραίο σήμερα είναι ωραίο το προβαλλόμενο δράμα

Δροσερό μεσημέρι αφημένο σαν βάρκα που έπλευσε όλο πάθος

Στοβραγμένη τραγούδια και σπιτάλα που τρέμουν σαν βουνοκορφές

Μακριά μακριά είναι οι μαρμάρινες επαύλεις των γυμνών γυναικών

Η καθεμιά τους ήτανε άλλοτε σταγόνα

Η καθεμιά τους είναι τώρα φως

Περνούνε το φουστάνι τους όπως περνά η μουσική στους λόφους

το στεφάνι της

Και ζούνε μες στον ύπνο τους κισσούς που ζώνουν

Μακριά μακριά είναι οι καπνοί των λουλουδιών οι οριζόντιες λίμνες

των ναρκισσων

Τιμονιρίδες κεφάτοι οδηγούν εκεί τα σκάφη των γοητειών
Γερμένιοι στο 'να τους πλευρό τ' άλλο τους είναι θαλαρός τόπος
ευαχών
Τόσες δα μέλισσες και τόσες δα κλεψύδρες ιστορούνε κι υφαίνουνε
το ανθρώπινο είδος

Σ' ένα πελώριο διάστημα χύνεται το φως
Γεμίζει οράματα γλυπτά κι είδωλα φέγγους
Είναι τα μάτια πια που κυριαρχούν η γη τους είναι απλή και
κορυφαία

Καλοσύνης κοιτάσματα ένα ένα, σαν φλουριά κοιμένα μες

στον ήλιο

Μες στα χείλια, μες στα δόντια, ένα ένα τ' αμαρτήματα

Της ζωής, αγαθά ξεφλουδισμένα.

ζ

Νυχτερινό υφαντούργημα

Των κρίνων φλοισβος που γυμνώνει τ' αυτιά και διασκορπίζεται
Νιώθω στους ώμους της ζωής το σκίρτημα που βιάζεται ν' αδράξει
το έργο

Νιότη που θέλει άλλη μια ευκαιρία αιωνιότητας

Και στην εύνοια των ανέμων ρίχνει το κεφάλι της αδιαφορώντας

Υπάρχει ένα στήθος που χωράει τα πάντα, μουσική που κυριεύει
στόμα που ανοίγει

Σ' άλλο στόμα κόκκινο παγνίδι κλαδεμένο απ' τον ύληγο

Ακόμα ένα φυτό και θα σου πω για ποιο σκοπό τις σιωπές μου μάτωσα
έτσι

Ακόμα ένα χιλιόμετρο και θα σου δείξω γιατί βγήκα σ' ένα τέτοιο
αγνάντεμα

Όπου παθαίνεται ο λυγμός ζητώντας άλλ' αστέρια

Ψάχνοντας με φαρτές χειρονομίες την άμμο που άφησαν

ανασκαμμένα των ερώτων οι σπασμοί

Δόθηκαν τα φτερά στα δευτερόλεπτα

Φεύγει ο κόσμος, άλλος έρχεται, στην παλάμη του διαβάζει ρόδα
και γιορτές

Φεύγει ο κόσμος, είμαι σ' ένα κύμα του, εμπιστεύομαι όλος
στη φορά του

Μέτωπα φέγγουν, δάχτυλα ερευνούν τον ύπνο που πιστεύουνε

Μα ποια βουή, ποιο σπήλαιο είναι αυτό που καλεί την αγνότητα

Γλάρου στιγμή οριζόντια επάνω από τα πάθη, βάρκα ευτυχισμένη
ορμητήριο αναπάντεχο

Θα βγω στις άσπρες πύλες του μεσημεριού χτυπόντας με λαλιές

τα γαλανά αναστάσιμα

Κι όλα τα κρύα νησιά θ' ανάψουν τα μαλλιά τους για να σεργιανίσουν

Με αβώες φλόγες και με βότσαλα τα ερωτικά πελάγη

Θα μηνύσω στα γυμνά καλοκαίρια την πιο σίγουρη στιγμή
της πλώρης

Που χαρούμενη σχίζει τις υγρές ελπίδες των απλών καλών

ανθρώπων.

ζ

Στην άγνοια ξεκουράζεται ο ουρανός

Στην κουραστή του ύπνου ο άνθρωπος

Τυχρός αιμάλωτος μιας φλόγας που αβιώνεται γράφοντας

τ' αρχικά πής στο σκοτάδι

Απλωμένο σ' άλλον κόσμο των κλειστών βλεφάρων προνομιούχο

Πιο κοντά στην κλειδαριά
Μεγάλου μουσικού που ανύποπτο σαλεύει προς τη λύτρωση
Εμφανίζει ο πόθος τις εικόνες του, ζοφή που υπάρχει σ' άλλη
ζοφή
Αίμα που τρέχει από τα μάτια μου, στις πράξεις των ηρώων του
(άστρο εχέμυθο)
Και τρέμει ο μόχθος των χεριών μου, υψώνεται ως τα χρώματα
του θρυσού της λήθης
Βλέπω το γέλιο που έγγραψε τη μοίρα του
Βλέπω το χέρι που έδωσε το ριγός του
Και τυλίγομαι σύννεφα που εύκολα ξεδιαλώνει μια φουαριά ουρανού
καθάρου.

Τεμνιστο φως ξαναγεμίζεις το άλσος μου, έτοιμος είμαι
στο προσκάλεσμά σου
Είμαστε δυο, και παρακάτω η ακροθαλασσιά πάλι με τις πιο
γνώριμες κρῆξές των γλάρων
Όπου κι αν βιάω πλώρη εδώ αράζω, το σκοτάδι με χρωστιάει στο φως
Η γη στη θάλασσα, ή φουρτούνα στη γαλήνη

Κρεμασμένος απ' τα κρόσσια μιας ανιής που εξάγγισε τα νύχτια
παρελθόντα

Γεύομαι τους καινούριους ήχους, άθλους της δροσιάς που επίστεψαν
στα δέντρα

Μια γλωρή παρουσία προχωράει στις ρίζες της κι αποκτάει τη μέρα

Σαν καρδιά που μπαίνει πια στη θέση της

Σαν γυναικά που νιώθει πια τα νιάτα της

Και χαρίζει ανοίγοντας τους κόσμους των ματιών της ηρόνη
ανεξάντλητη

Μέρα ξανθή, του ήλιου ανταμοιβή και του Έρωτα.

ΣΠΟΡΑΔΕΣ

ΕΛΕΝΗ

Με την πρώτη σταγόνα της βροχής σκοτώθηκε το καλοκαίρι

Μουσκέψανε τα λόγια που είχανε γεννήσει αστροφεγγιές

Όλα τα λόγια που είχανε μοναδικό τους προορισμόν Εσένα!

Κατά πού θ' απλώσουμε τα χέρια μας τώρα που δε μας λογαριάζει πια
ο καιρός

Κατά πού θ' αφήσουμε τα μάτια μας τώρα πού οι μακρινές γραμμές

νυαγήσαν στα σύννεφα

Τώρα που κλείσανε τα βλέφαρα σου πάνω στα τοπία μας

Κι είμαστε σαν να πέρασε μέσα μας η ομίγλη

Μόνοι ολομόναχοι τριτηρισμένοι απ' τις νεκρές εικόνες σου.

Με το μέτωπο στο τζάμι αγρυπνούμε την καινούρια οδύνη

Δεν είναι ο θάνατος που θα μας ρίξει κάτω μια που Εσύ υπάρχουν

Μια που υπάρχει άλλου ένας ανεμος για να σε ζήσει ολάκερη

Να σε ντύσει από κοντά όπως σε ντύνει από μακριά η ελπίδα μας

Μια που υπάρχει αλλού

Καταπράσινη πεδιάδα πέρ' από το γέλιο σου ως τον ήλιο

Λέγοντάς του εμπιστευτικά πως θα ξανασυναντηθούμε πάλι

Όχι δεν είναι ο θάνατος που θ' αντιμετωπίσουμε

Παρά μια τόση δα σταγόνα φθινοπωρινής βροχής

Ένα θολό συναίσθημα

Η μνηροδιά του νοτισμένου χώματος μας στις ψυχές μας που όσο παν
κι απομακρύνονται

Κι αν δεν είναι το χέρι σου στο χέρι μας
Κι αν δεν είναι το αίμα μας στις φλέβες των ονείρων σου
Το φως στον άσπλο ουρανό
Κι η μουσική αθέατη μέσα μας ω! μελεγγολική
Διαβήτισσα όσων μας κρατάν στον κόσμο ακόμα
Είναι ο υγρός αέρας η ώρα του φθινοπώρου ο χωρισμός
Το πυκρό στήριγμα του αγκώνα στην ανάμνηση
Που βγαίνει όταν η νύχτα πάει να μας χωρίσει από το φως
Πίσω από το τετραγώνιο παράθυρο που βλέπει προς τη θλίψη
Που δε βλέπει τίποτε
Γιατί έγινε κιόλας μουσική αθέατη φλόγα στο τζάκι χτύπημα
του μεγάλου ρολογιού στον τοίχο
Γιατί έγινε κιόλας
Ποίημα στίχος μ' άλλον στίχο αγός παράλληλος με τη βροχή δάκρυα
και λόγια

Λόγια όγχι σαν τ' αλλά μα κι αυτά μ' ένα μοναδικό τους προορισμόν:
Εσένα!

ΚΟΙΜΩΜΕΝΗ

Χοράζεται η φωνή μες στον τρεμάμενο άνεμο, και μες στα κρύφια
δέντρα του εσύ αναπνέεις
Είναι ξανθή κάθε σελίδα του ύπνου σου κι όπως κινάς τα δάχτυλα
σου μια φωτιά σκορπίζεται
Μέσα σου με παρμέν' από τον ήλιο αγνάμια! Και ούριος πνέει
ο κόσμος των εικόνων
Και η αύριο δείχνει ολόγημο το στήθος της σημαδεμένο από
το αναλλοίωτο άστρο
Που νυχτώνει το βλέμμα καθώς όταν πάει να εξαντλήσει ένα
στερέωμα
Ω μην ανθέςεις πια στα βλέφαρα
Ω μη σαλέψεις πια μέσα στους θάμινους του ύπνου
Ξέρεις ποια ικεσία στα δάχτυλα το λάδι ανάβει που φρουρεί
τις πύλες της αυγής
Ποιο δροσερό φανέρωμα θροίζει μες στην προσδοκία
η χορηγισαμένη ανάμνηση
Εκεί που ελπίζει ο κόσμος. Εκεί που ο άνθρωπος δε θέλει
παρά να 'ναι ο άνθρωπος
Μόνος του και χωρίς καμιά Εμφαρμένη!

ΕΛΠΙΜΟΣ

Στα μαβιά κρόσσια της οδύνης
Στ' αγέλαματα της αγωνίας
Στις υγρές σιωπές
Υπάρχει ένα πρόσωπο
Τόσο κολύ βγαλμένο από τα δάκρυα
Τόσο ακατανόητο
Τόσο ζεστό στο χέρι που του γνέφει
Έν άλλο πρόσωπο
Μια οπτασία με πυρσούς που σχίζει την ερήμωση
Καβάλα η νύχτα στις οροσειρές της
Με άστρα σαν νυήματα που σφεντονίστηκαν
'λλοτε απ' την παιδική τους ηλικία
Και δίνουνε το κατευόδιο της ζωής
Επάνω στις ανηφοριές του οίκτου.

Υπόγειο

Μια τρυφερή καμυτλή που χρωσά στον πόνο
Την περητέια της φωτοχυσίας της
Ένας φακός που ενώνει τ' αμαρτήματα

Σαν ύπτια σπλάγχνα που 'ρίξεν ή τύχη

Εκεί

'Ένας καλός απ' τη σκιά που τον μαγεύει τοίχος

Κάνει γονία πριν από το κλάμα

'Υστερα φτάνουν οι κορμοστασιές του ολέθρου

Δέντρα με μόνη επίκληση τα δάχτυλα τους

Με μόνη πίστη την ξεριζωμένη τους λαλιά

Είναι καλό να μη μιλάν εκείνοι που έζησαν

Οι άλλοι βαστούν στα χέρια οίμωγές

Τρέχοντας πέρα σαν αβιάφτιστες φτερούγες

Έζησαν

Ένα πηγάδι ανοίγει φόβους έπειτ' από κάθ' ελπίδα του

Γιατί να τρέμει αυτό το σώμα

Τούτο το πουλί ποιο βλέμμα να τροφοδοτεί

Τι θέλουμε

Υπάρχει

Ένα σβησμένο πρόσωπο σε κάθε αυλαία λήθης.

Η ΘΗΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

ΩΔΗ ΣΤΗ ΣΑΝΤΟΡΙΝΗ

Βγήκες από τα σωθικά βροντής

Ανατριχιάζοντας μες στα μετανωμένα σύννεφα

Πέτρα πικρή, δοκιμασμένη, αγέρωχη

Ζήτησες πρωτομάρτυρα τον ήλιο

Για ν' αντικρίσετε μαζί τη ρυσοκίνδυνη αίγλη

Ν' ανοιχτείτε με μια σταυροφόρο γχώ στο πέλαγος

Θαλασσοξύλητημένη, αγέρωχη

Όρθωσες ένα στήθος βράχου

Κατάστιχτου απ' την έμνευση της όστριας

Για να χαράξει εκεί τα σπλάχνα της η οδύνη

Για να χαράξει εκεί τα σπλάχνα της η ελπίδα

Με φωτιά με λάβα με καπνούς

Με λόγια που προσηλυτίζουν το άπειρο

Γέννησες τη φωνή της μέρας

Έστησες ψηλά

Στην πράσινη και ρόδινη αιθεροβασία

Τις καμπάνες που χτυπάει ο ψηλορείτης νους

Δοξολογώντας τα πουλιά στο φως του μεσαυγούστου

Πλάι από ρόχθους, πλάι από καμημούς αφρών

Μέσ' από τις ευχαριστίες του ύπνου

Όταν η νύχτα γύριζε τις ερημιές των άστρων

Ψάχνοντας για το μαρτυρικό της αυγής,

Ένωσες τη χαρά της γέννησης

Πήδησες μες στον κόσμο πρώτη

Πορφυρογέννητη, αναδύομενη

Έστείλες ως τους μακρινούς ορίζοντες

Την ευχή που μεγάλωσε στις αγρυπνίες του πόντου

Για να χαϊδέψει τα μαλλιά της πέμπτης πρωινής,

Ρήγισσα των παλμών και των φτερών του Αργαίου

Βρήκες με λόγια που προσηλυτίζουν το άπειρο

Με φωτιά με λάβα με καπνούς

Τις μεγάλες γραμμές του πετρωμένου σου

Τώρα μπροστά σου ανοίγεται η δικαιοσύνη

Τα μελανά βουνά πλέουν στη λάμψη

Πόθοι ετοιμάζουν τον κρατήρα τους
Στην παιδεμένη χώρα της καρδιάς
Κι από το μόχθο της ελπίδας νέα γη ετοιμάζεται
Για να βαδίσει εκεί με αετούς και λάβαρα
Ένα πρωί γεμάτο ιριδισμούς
Η φυλή που ζωντανεύει τα όνειρα
Η φυλή που τραγουδάει στην αγκαλιά του ήλιου.

Ω κόρη κορυφαίου θυμού
Γυμνή αναδυομένη
Ύνοιξε τις λιμπρές πύλες του ανθρώπου
Να ευαδιάσει ο τόπος από την υγεία
Σε χιλιάδες χρώματα ν' αναβλαστήσει το αίσθημα
Φτεροκοπώντας ανοιχτά
Και να φουήξει από παντού η ελευθερία

Ήστραψε μες στο κήρυγμα του ανέμου
Την καινούρια και παντοτινή ομορφιά
Όταν ο ήλιος των τριών ωρών υψώνεται
Πάνγλωκος παίζοντας το αρμόνιο της Δημιουργίας.

Η ΜΑΡΙΝΑ ΤΩΝ ΒΡΑΧΩΝ

Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη Μα πού γυρίζεις
Ολημερίς τη σκληρή ρέμβη της πέτρας και της θάλασσας
Αετοφόρος ανέμους γύμνωσε τους λόφους
Γύμνωσε την επιθυμία σου ως το κόκαλο
Κι οι κόρες των ματιών σου πήρανε τη σκυτάλη της Χίμαιρας
Ρυθώνοντας μ' αφρό τη θύμησή!
Πού είναι η γνώριμη ανηφοριά του μικρού Σεπτεμβρίου
Στο κοκκινόχρωμα όπου έπαιζες θερμώντας προς τα κάτω
Τους βαθιούς κυμώνες των άλλων κοριτσιών
Τις κωνιές όπου οι φύλες σου άφηναν αγκαλιές τα διοσμορίνια

Μα πού γυρίζεις
Ολονυχτίς τη σκληρή ρέμβη της πέτρας και της θάλασσας
Σου λέγα να μετράς μες στο γδυτό νερό τις φωτεινές του μέρες
Ανάσκελη να χαίρεσαι την αυγή των πραγμάτων
Ή πάλι να γρονθάς κίτρινους κάμπους
Μ' ένα τριφύλλι φως στο στήθος σου ηρωίδα λάμβου.
Έχεις μια γεύση τρικυμίας στα χείλη
Κι ένα φέρεμα κόκκινο σαν το αίμα
Βαθιά μες στο χρυσάφι του καλοκαιριού
Και τ' άρωμα των γυακίνθων Μα πού γυρίζεις
Κατεβαίνοντας προς τους γυαλούς τους κόλπους με τα βότσαλα
Ήταν εκεί ένα κρύο αρμυρό θαλασσόχορτο
Μα πιο βαθιά ένα ανθρώπινο αίσθημα που μάτωσε
Κι άνοιγες μ' έκπληξη τα χέρια σου λέγοντας τ' όνομά του
Ανεβαίνοντας ανάλαφρα ως τη διαύγεια των βυθών
Όπου σελάγησε ο δικός σου ο αστερίας.

Ήκουσε, ο λόγος είναι των στερνών η φρόνηση
Κι ο χρόνος γλύπτης των ανθράκων παράφορος
Κι ο ήλιος στέκεται από πάνω του θηρίο ελπίδας
Κι εσύ πιο κοντά του σφίγγεις έναν έρωτα
Έχοντας μια πικρή γεύση τρικυμίας στα χείλη.

Δεν είναι για να λογαριάζεις γαλανή ως το κόκαλο άλλο καλοκαίρι
Για ν' αλλάξουνε ρέμα τα ποτάμια
Και να σε πιάσει στη μητέρα τους

Για να ξαναφιλήσεις άλλες κερασιές
Ή για να πας καθάλα στον μαϊότρο.

Σπυλωμένη στους βράχους δίχως χτες και αύριο
Στους κινδύνους των βράχων με τη χτενισιά της θύελλας
Θ' αποχαρευτήσεις το αίνιγμα σου.

Η ΤΡΕΛΗ ΡΟΔΙΑ

*Πρωινό ερωτηματικό
κέφι 'a perde haleine*

Σ' αυτές τις κάτασπρες αυλές όπου φυσά ο νοτιάς
Σφυρίζοντας σε θολωτές καμάρες, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που σκίρτάει στο φως σκορπίζοντας το καρποφόρο γέλιο της
Με ανέμου πείσματα και ψιθουρίσματα, πέστε μου είναι η τρελή
ροδιά

Που σπαρταράει με φυλλωσιές νιογέννητες τον όρθρο
Ανοιώντας όλα τα χρώματα ψηλά με ρίγος θριάμβου;
Όταν στους κάμπους που ξυπνούν τα ολόγυμνα κορίτσια
Φερνίζουνε με τα ξανθά τους χέρια τα τριφύλλια
Γυρίζοντας τα πέρατα των ύπνων τους, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που βάζει ανύποπτη μες στα γλωρά πανέρια τους τα φώτα
Που ξεχειλίζει από κεληδισμούς τα ονόματά τους, πέστε μου
Είναι η τρελή ροδιά που μάχεται τη συννεφιά του κόσμου;
Στη μέρα που απ' τη ζήλια της στολίζεται μ' εφτά λογιά φτερά
Ζώνοντας τον αιώνιον ήλιο με χιλιάδες πρίσματα
Εκτυφλωτικά, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που αρπάει μια χαιτή μ' εκατό βιτσιές στο τρέξιμό της
Ποτέ θλιμμένη και ποτέ γρινιάρα, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που ξεφωνίζει την καινούρια ελιπίδα που ανατέλλει;

Πέστε μου, είναι η τρελή ροδιά που χαιρετάει στα μάκρη
Τινάζοντας ένα μαντίλι φύλλων από δροσερή φωτιά
Μια θάλασσα ετοιμώγηνη με χίλια δυο καράβια
Με κύματα που χύλιες δυο φορές κινάν και πάνε
Σ' αμύριστες ακρογιαλιές, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που τρίζει τ' άρμενα ψηλά στο διάφανον αιθέρα;

Πανόψηλα με το γλαυκό τσαμπί που ανάβει κι εορτάζει
Αγέρωχο, γεμάτο κίνδυνο, πέστε μου είναι η τρελή ροδιά
Που σπάει με φως καταμεσής του κόσμου τις κακοκαφίες
του δαίμονα

Που πέρα ως πέρα την κροκάτη απλώνει τραχηλιά της μέρας
Την πολυκεντημένη από σπαρτά τραγούδια, πέστε μου είναι
η τρελή ροδιά

Που βιαστικά ξεθληκώνει τα μεταξωτά της μέρας;
Σε μεσοφούστανα πρωταπριλιάς και σε τζιτζίκια δεκαπενταύγουστου
Πέστε μου, αυτή που παίζει, αυτή που οργίζεται, αυτή που ξελογιάζει
Τινάζοντας απ' τη φοβέρα τα κακά μαύρα σκοτάδια της
Ξεχώνοντας στους κόρφους του ήλιου τα μεθυστικά πουλιά
Πέστε μου, αυτή που ανοίγει τα φτερά στο στήθος των πραγμάτων
Στο στήθος των βαθίων ονείρων μας, είναι η τρελή ροδιά;